

Sinikka Puosi

Pienten siirtolaisryhmien suomalaisuuden säilyminen

Sinikka Puosi opiskelee kulttuuriantropologiaa Johan-Wolfgang-Goethe Universitätissä Frankfurt am Mainissa. Oheinen artikkeli pohjautuu hänen tutkimukseensa (Magister Arbeit), joka vastaa suomalaisen FK-tutkintoon vaadittavaa opinnaytettä.

Siirtolaisuusinstituutin vuonna 1984 julkaisemasta raportista "Siirtolaisuuden ja maasamuuton tutkimus" kävi ilmi, että siirtolaisuustutkimuksessa on suuntaus, joka kannattaa suurempien siirtolaisryhmien tutkimusta. Pienemmistä ryhmistä:

"Yhteistä näille viime aikojen 'pienille' kohdemaille on se, että niihin suuntautunutta siirtolaisuutta on tutkittu vähän. Samoin Suomen viranomaisten mielenkiinto on ollut näihin maihin muuttaneita kohtaan sangen niukka. Tämä voi olla seurausta osittain myös siitä, että siirtolaiset ovat hyvin pystyneet sopeutumaan tulomaan oloihin" (s. 21).

Mielestäni myös näiden vähemmistöryhmien kulttuurin nykytilan tutkiminen on tarpeellista, varsinkin jos aikomuksena on seurata eri sukupolvien kulttuurin muuttamista yhden vähemmistöryhmän piirissä tai verrata sitä suomalaisten siirtolaiskulttuureihin eri maissa.

Olen ryhtynyt tutkimaan yhtä näistä vähem-

mistöryhmistä, Uuden-Seelannin suomalais-siirtolaisia. Suurena apuna olivat Saara St. Martinin ja Martti Grönforsin tekemät kyselykaavaketutkimusten tulokset. Vietin maaliskuun 1985 Uudessa-Seelannissa kierrellen Aucklandin, Whangarein, Kaweraun ja Tokoroan suomalaisten luona. En suorittanut kyselykaavaketutkimusta, vaan metodeinani olivat ns. osallistuva havainnointi ja henkilökohtaiset syventävät haastattelut. Matkalta kertyi 25 nauhoitettua haastattelua ja muistutinoja 14 henkilön kanssa käydyistä keskusteluista. Materiaali jakaantui seuraavasti: Auckland 7 haastattelua/6 muistutinoja, Whangarei 1/1, Kawerau 17/2 ja Tokoroa 0/5. Tein tämän tutkimusmatkan saadakseni yleiskatsauksen siirtolaisiksi lähdön motiiveista, sopeutumisesta maan oloihin, mielipiteistä Suomesta, suomalaisuudesta ja suomen kielestä, heidän toiminnoistaan ja ennen kaikkea siitä, miten he ovat luoneet itselleen kotoisan ympäristön ja ilmapiiriin.

Suunnitteilla on jatkotutkimus joulukuussa 1985 tarkoituksena syventää muutamia aspekteja, mitkä selviävät vasta jo kerätyn materiaalin analysoinnin tuloksena.

Suurimman osan oleskeluajastani vietin Kaweraun suomalaisten parissa tutkien mm. heidän sopeutumistaan ja siihen vaikuttaneita tekijöitä.

Saapuminen uuteen maahan

Vuonna 1954 olivat Tasman Pulp & Paper tehtaan edustajat käyneet Suomessa haastattelemassa ammattimiehiä Kawerauhun perustettua paperi- ja selluloosatehdasta alkuunpanemaan. Valittujen joukkoon kuului 12 eri selluloosa-alan ammattimiestä ja 5 insinööriä. Neljän vuoden sopimuksella he lähtivät perheineen 11.10.1954 lentäen Glasgowiin ja sieltä viiden viikon pituiselle laivamatkalle Panaman kanavan kautta Wellingtoniin Uuden-Seelannin pääkaupunkiin. Juna- ja laivamatka Rotoruan kautta Kawerauhun oli järjestetty em. yhtiön puolesta.

Suomalaisia odotti perillä rakennusvaiheessa oleva kaupunki. "Kaikki oli yhtä mylläkkää ja vasaran kalketta", kuten he tulo-

tunnelmaa kuvailivat. Synkkä ja korkea lepäävä tulivuori Mt. Edgecumbe oli monelle pelottava näky, mutta tilannetta helpotti Tokoroan suomalais-siirtolaisten tapaaminen. He olivat nimittäin saapuneet toivottamaan nämä uudet tulokkaat tervetulleiksi. Tokoroaan oli 1 1/2 vuotta aikaisemmin saapunut suomalaisryhmä käynnistämään Kinleithin paperitehdasta. Koska he olivat saman ammattialan edustajia ja lähtöisin samoilta tehtailta Suomesta, olivat monet jo ennestään tuttaviksi keskenään.

Uusien tulokkaiden pettymykseksi eivät heille luvut talot olleet vielä asuttavassa kunnossa. Myöskään tehdasta ei voitu vielä käynnistää, sillä rakennustyöt olivat kesken. Perheet asuivat täysihoidossa kaksi ensimmäistä viikkoa Tasman yhtiön parakkimaisessa hotellirakennuksessa. Ennen tehdastyön alkuunpääsyä oli miehille järjestetty mm. pakollista englannin opetusta, johon myös naiset saivat ottaa osaa. Paikallisen koulun puolesta heille oli järjestetty maorityttöjä lastenkaitsoiksi oppituntien ajaksi.

Lukuunottamatta edellä mainittuja viivästymisiä olivat suomalaiset tyytyväisiä yhtiön järjestelyihin.

Sopeutumisesta

Grönforsin tutkimuksesta käy ilmi, että Uuden-Seelannin suomalaiset ovat 80-luvun alussa vastanneet sopeutumista koskevaan kysymykseen tavalla, jonka perusteella Grönfors on voinut todeta, että "huomattava joukko on tehnyt Uudesta-Seelannista kotinsa" (Grönfors 1982, 92). Tekemistäni henkilökohtaisista syventävistä haastatteluisista selvisi kuitenkin, ettei sopeutuminen ole kaikkien kohdalla sujunut nopeasti ja kivuttomasti.

Helppointa oli miehillä, jotka olivat ammatiaan vastaavassa työssä. Heikosta kielitaidostakaan ei ollut haittaa, vaikka heidän työhönsä kuuluikin opettaa paikallisille työntekijöille massatehtaan toimintaa.

"Ei voinut aina sanoa, että tee se ja tee tämä. Se täytyi mennä ja näyttää, että sun pitää tehdä se näin", kertoi eräs haastateltavista.

Huomattavasti vaikeampaa oli sopeutuminen naisten kohdalla, jotka jäivät kotirouviksi. Kielitaidottomina he eivät heti saaneet yhteyttä paikkakunnan muihin kotirouviin. Yhteydenpitoa muihin suomalaisnaisiin vaikeutti jonkin verran se tosiasia, että suomalaisperheet oli järjestetty asumaan hajalleen ympäri kaupunkia. Tätä menetelmää käyttävät Uuden-Seelannin viranomaiset siirtolaispolitiikassaan nykyäänkin helpottaakseen siten eri kansallisuuksien kanssakäymistä ja välttääkseen yksittäisten etnisten ryhmien eristäytymisen.

Monessa siirtolaisuustutkimuksessa on todettu muuttajan iällä olevan suuri merkitys sopeutumiskykyyn. On selvää, että useimmissa tapauksissa lapset ja nuoret sopeutuvat aikuisia nopeammin uusiin oloihin. Käsitellen tässä erästä toista sopeutumiseen vaikuttavaa tekijää: muuttohalukkuutta. Usein perheenäiti on ns. pakkomuuttaja perheen lähtiessä siirtolaiseksi miehen työpaikan vuoksi. Vaikka suurin osa naisista olikin lähtenyt Kawerauhun aviopuolisoiden yhteisestä päätöksestä, kokivat he alkuajan odotettua vaikeammaksi. Eräs miespuolinen siirto-

lainen kuvaili tunnelmaa:

"Kun tultiin linja-autolla tuota mäkeä alas ja rupes Kawerau ja tää vuori näkymään, niin useampi näistä muijista alkoi itkemään, että tollaseenko paikkaan meidän pitää mennä."

Hänen vaimonsa puolustus:

"Tommonen kauhea vuori tuolla. Se purkautuu yht'äkkiä."

Jotkut reagoivat sopeutumisvaikeuksiin ruumiillisesti, usein sairastumalla:

"Lääkärikin sanoi, että mun on lähdeävä, jossen ma taltu. Mä olin kerta kaikkiaan niin hirveen - - - terveys melkein meni. Toisena vuonna sitä istuttiin vähän. Kolmantena vuonna ajateltiin, että täältä pääsee kummin-kin pois. Neljäntenä vuonna jostain - - - mä en voi sitä selittää. Se on jonkinlainen psykologinen juttu. Jostain syystä se alkoi tasottumaan."

Siirtolainen kokee alkuvaikeudet ei ainoastaan yksilö- vaan myös yhteisötasolla. Henkilökohtaiset vaikeudet riippuvat mm. ihmisen sisäisestä kehityksestä, sosiaalisella tasolla taas hänen suhteestaan ympäristöön, mutta myös kanssaihminen reaktioista hänen käyttäytymistapoihinsa. Ihmisen perustarpeisiin kuuluu saada toteuttaa itseään; mahdollisuus luoda ympärilleen tila, missä hän saa tyydyttää muita tarpeitaan ja missä hänellä on turvallinen ja kotoinen olo.

Siirtolainen on hyvä esimerkki siitä, että ihmisen on vieraaseen maahan jouduttuaan etsittävä sitä, mikä kotimaassa oli enemmän tai vähemmän itsestään selvää. Siirtolaisuuden alkuaikoina hän pitää helposti sitä maata kotimaanaan, josta hän on lähtenyt ja missä hänen juurensa ovat. Sitä muistellaan kaiho-mielellä sopeutumisvaikeuksien ollessa alussa suurimpia. Muistellaan kaikkea hyvää, kaunista ja mutkatonta elämää, mikä todellisuudessa ei usein juuri sellaista ollutkaan. Nähdään kaikki mennyt parempana kuin nykyisyys: kotimaa idealisoidaan.

Mutta "kotimaa"-käsitteen ei tarvitse merkitä jotain ainutlaatuisia ja muuttumatonta, sillä sen vastineena voi olla tuon käsitteen laajeneminen tai supistuminen, mutta

myös uuden "kotimaan" mahdollisuus. Ihmisen juuret ovat toisaalta hänen kotimaassaan, mutta myös siteessä johonkin tunnuskuvaan tai sisäiseen aatteeseen.

Jotta vieraasta maasta voisi tulla uusi kotimaa, maa, jossa siirtolainen saa tyydyttää tarpeitaan, toteuttaa itseään ja saada vahvistuksen identiteetilleen, hän tarvitsee mahdollisuuden toiminnalleen. Se voi olla toimintaa totuttujen mallien mukaan tai uusien mahdollisuuksien etsimistä uudesta ympäristöstä.

Ihminen, joka ei ole halukas tai kykenevä muuttamaan jossain määrin elintapaansa, on vaarassa tulla juurettomaksi. Useimmat siirtolaiset eivät menetä juuriaan, jos he säilyttävät ideologiset siteensä tai solmivat uusia ihmissuhteita ja löytävät itselleen toimintamuotoja, jotka sallivat juurien istuttamisen uuteen ympäristöön. Useimmat nimittivätkin Uutta-Seelantia kotimaakseen, erotukseksi synnyinmaastaan Suomesta:

Eräs haastateltavista kertoi vaikeuksien voittamiseen johtaneen keinon:

"Vähän sitä itketti muakin. Joka päivä ensin. Mutta sitten, niin kuin varmasti toisetkin ovat kertoneet, ne jotka täällä nyt vielä on sen aikaisia, niin me naiset päätettiin, että nyt ei auta itku eikä valitus. Nyt on ruvettava jotain tekemään. Ja niin me sitten - - - meillä oli yks hyvä vetäjä täällä ja hän sanoi: 'Ruvetaan tekemään Suomea tunnetuksi.' Niin me sitten pistettiin laulut ja kansantanhut ja muut pelit yhteen ja ruvettiin näyttämään uus-seelantilaisille, miten polkkaa tanssitaan."

He saivat osakseen niin suurta suosiota, että erilaiset klubit ja yhteisöt pyysivät heiltä yhä uudelleen mm. kansantanssiesityksiä. Nykyäänkin vielä he esiintyvät kansainvälisissä tilaisuuksissa Suomen kulttuurin edustajina, tosin vähemmän "eksoottisina" esiintyjinä kuin alkuvuosina. Jollakin alkuunpääsy käy vaivattomammin ja siihen riittää yksi "itkuvuosi". Toisille taas kestää kauemmin ja pakkomuuttajan asenteesta luopuminen on vaivalloisemman työn takana.

Kielitaidon puute on osa alkuvaikeuksista vieraalla maalla. Suurin osa siirtolaisista piti sen tuottamia tilanteita, ainakin näin jälkeenpäin, lähinnä hauskoina muistoina. Muistot

vieraasta kielestä voivat olla myös toisenlaisia.

Eräs rouva, jonka luona sain asua, kertoi kokemansa vaikeudet ja niiden voittamiseen auttaneet seikat. Hänellä kesti lähes vuosikymmenen, ennen kuin hän saattoi sanoa olevansa "sopeutunut siirtolainen".

"Mä olin yks osapuoli, enkä mä olis lähtenytkään. Tulin vaan vähän niin kuin velvollisuudesta. (...) Mä olin päättänyt, että englantia en opi. Jos joku haluaa mun kanssa puhua, niin opetelkoon suomea. Se oli vaan semmosta vastareaktiota siihen, kun mun täyty tulla ilman omaa tahtoa."

Vuonna 1957, kolme vuotta tulon jälkeen hänen kuntonsa heikkeni ja hän sairastui: "Se mun henkinen tila teki minut sairaaksi". Kesken kotitöitä hänen oli levättävä. "Jotain tehdäkseen" hän kuunteli radiota ja jatkoi sitä toipilaana ollessaan:

"Mä rupesin kuuntelemaan semmosia aamukuunnelmia ja iltapäivällä oli kans. Siis jatkokuunnelmia. Mä niitä rupesin kuuntelemaan, enkä mä ensin mitään ymmärtänyt, muuta kuin äänenpainosta, mikä oli iloista, mikä surullista tai vihaista. Me oltiin varmasti jo siinä 60-luvun alussa, kun oli yks kuunnelma, jota mä rupesin ymmärtämään. Sitten alkoi se löpötys muuttua sanoiksi. Mulla oli sanakirja tässä polvella ja mä siitä hain - - - mulla oli kynä ja paperi ja mä siitä panin sitten jonkun sanan paperille ja yritin sitten löytää sieltä. Sillä lailla minä opin englantia. Meillä oli "Joka Miehen Englannin Kielen Opas" ostettu jo ennen Suomesta lähtöä, mutta en jaksanut keskittyä. Mutta niin se vaan kävi, että siitä se alkoi selvemmään."

Kielen oppiminen merkitsi hänelle alkua uusiin oloihin sopeutumiseen. Se aukaisi ovet, ei ainoastaan kanssakäymiseen paikallisten asukkaiden kanssa, vaan myös luopumista omasta eristäytyneisyydestä. Näiden ovien auettua hänelle tuli taas tarve toimia yhteiskunnassa, sillä hän oli jo Suomessa ollut jälleenrakentamassa sodanjälkeistä yhteiskuntaa, "isänmaan rakkaudesta", kuten hän asian ilmaisi. Tosin nyt tässä uudessa ympäristössä uusin ideoin. Miehensä kanssa hän lähetti kokoontumiskutsun kaikille suo-

malaisperheille, tarkoituksena ehdottaa yhteisen elimen perustamista suomalaisten toiminnoissa. Heidän laatimansa säännöt hyväksyttiin ja siten luotiin perusta Kaweraun Suomi-Kerhon toiminnalle 60-luvun alussa.

Ote kerhon sääntöjen kolmannelta pykälästä:

Kerhon tarkoituksena on:

1. Suomalaisen kulttuurin ja suomalaisten tapojen säilyttäminen, eritoten tulevia sukupolvia silmälläpitäen.
2. Kerhon jäsenten keskeisen kerhotoiminnan ja rientojen edistäminen.
3. Toiminta suomalaisten Uuden-Seelannin olosuhteisiin sopeutumisen helpottamiseksi.
4. Yhteyden pitäminen vanhaan kotimaahan sekä Uudessa-Seelannissa ja Australiassa asuviin suomalaisiin.

Tässä vaiheessa en aio kertoa kerhon toiminnasta sen elinkautena, vaan tunnelmasta, joka vallitsi ennen sen virallista lopettamista pari vuotta sitten.

Kerhon perustaja kertoi jokseenkin katkerana:

”Tultiin semmoseen pisteeseen yhdessä vaiheessa kun oli 25 vuotta oltu täällä, siihen Suomi-Kerhoon oli liittynyt nuoria ihmisiä. Nämä suomalaiset on kaikki menneet naimisiin uus-seelantilaisten tai jonkun muun kansallisuuden kanssa ja ne on englanninkielisiä.

Niin siinä kokouksessa, joka 25-vuotisjuhlia varten oli kutsuttu kokoon, niin siellä oli semmonen shokki odottamassa, että kun suomea puhuttiin tietysti, kun kokous alkoi, niin sieltä joku nuori mies sanoi: ’Anteeks vaan, että niin kauan, kun täällä on yksikin semmonen ihminen, joka ei puhu suomea, niin pitää puhua englantia’. (...) Silloin alunperin, vaikka siitä ei minkäänlaista virallista päätöstä tehty, mutta oli johtokunnan kanssa puhetta, että aikaa myöten, kun lapset kasvaa ja menevät naimisiin, niin meidän on muutettava siinä mielessä sen sääntöjä, että kun meistä tulee kaksikielinen kerho, että sitten nuoretkin pystyvät ja sitten ne, joitten kanssa ne on avioituneet, niin pystyisivät seuraamaan sitä. (...) Nyt se olis ajankohtainen, mutta sitä ei ole olemassa.”

On ymmärrettävää, että vaatimus muuttaa kerhon toiminta pelkästään englanninkieliseksi ei saanut suurta kannatusta, sillä osalla vanhimmista suomalaissiirtolaisista englannin kielen taito oli yli 20 vuoden oleskelusta huolimatta melko heikko.

Erään 50-luvun lopussa saapuneen siirtolaisen mielestä:

”Ne on oppineet tähän maahan ja ne ei välttämättä kaipaa toisten suomalaisten seuraa. Siks Suomi-Seura kuihtui.”

Kerhon lopettamiskokouksessa päätettiin lahjoittaa seuralle kertyneet rahavarat Kaweraun luterilaiselle kirkolle. Suomalaisten

aktiivisuus keskittyykin nykyään suurelta osin toimintaan kirkon hyväksi. Sen lisäksi he toimivat edelleenkin Suomen kulttuurin välittäjinä erilaisissa kansainvälisissä tilaisuuksissa, mm. Rotary-klubin järjestämissä kokoontumisissa, milloin kansantanhujen tai käsityönäyttelyiden merkeissä, milloin suomalaista ruokakulttuuria tunnetuksi tekemällä. Rouva Kokko ottaa aktiivisesti osaa Uuden-Seelannin ja Australian suomalaissiirto-

laisten yhteydenpitoon kirjoittamalla Australiassa ilmestyvään Suomi-lehteen. Vuonna 1979, 25 siirtolaisuuden jälkeen, hän kirjoitti runon Edgumbe vuoresta (Putauaki maorin kielellä), jonka hän omisti lapsilleen ja lastenlapsilleen. Hän käänsi sen myöhemmin englanninkielelle, jotta myös he ymmärtäisivät erään siirtolaisen tunteet ja ajatukset.

*HYMNI KOTIVUORELLENI
1954–1979*

*Putauaki, Kotivuori,
jo 25 vuotta olet ollut uskollisin ystäväni
Näen sinut keittiöni ikkunoista... askareissani
Sinä tunnet minut paremmin kuin kukaan
ihminen,
sillä sinulle olen kertonut sydämeni syvim-
mät ajatukset
Sinä luet ajatukseni.
Sinä tunnet iloni, murheeni, yksinäisyyteni
Sinä kätket salaisuuteni
Sinä et tuomitse
Sinä ymmärrät ...*

*Näen sen olemuksesi vaihtelevista ilmeistä
Sinulla on monet kasvot.
iloiset, surulliset, veikeät, usein rohkaisevat.
Järkkymättömyytesi rohkaisee
Olet nähnyt niin paljon ...
Ihmisen niin moninlaisin keinoin elävän,
rakastavan, vihaavan, taistelevan, kuolevan.
Sinä olet antanut itsesi ihmisen palvelukseen
Nykyihminen on kaivanut rinnoiltasi esiin
muinaisihmisen salaisuuksia,
ovat löytäneet jätteitä heidän kätensä
taidosta
Mutta ... heidän ajatuksensa olet pitänyt
salaisuutenasi,
niihin ei kukaan voi koskea.*

AJATUKSET OVAT VAPAAT,
 niitä ei kukaan voi varastaa,
 ei tallettaa museoihin.
 Kukaan ei voi niitä toiseksi muuttaa,
 EI MUODOTTOMAKSI VÄÄRISTELLÄ.
 Ne säilyvät aitoina ... puhtaina ...
 Kuinka usein olenkaan noussut siivilleni,
 istahtanut huipullesi,
 katsellut maailmaa,
 itkenyt ja ihmeteltyt.
 Sinä olet antanut minulle rauhan.
 Olen palannut askareihini jälleen nöyränä,
 kiittolisena siitä, että olet siinä lähelläni,
 turvallisena ...
 Kiitän sinua uskollisuudestasi,
 siitä, että kun hetkeksi jätän läheisyytesi
 palatessani olet siinä odottamassa.
 Kun lapseni maailmalta palatessaan
 näkevät huippusi veikeästi pilkahtelevan
 mutkittelle vanuristotien lomasta,
 he sydämessään kiittolisena kuiskaavat:
 TERVE KOTIVUORI!
 Kiitän siitäkin, että rinteilläsi nyt viheriöivä
 nuori metsä
 takaa jokapäiväisen leivän tuleville
 sukupolvillekin ...
 Rakastan sinua Kotivuori, Sinun kauttasi
 puhuu JUMALA.

Kaweraussa 14.10.1979

Siirtolaiskulttuurin tulevaisuus

Kaweraun kaupunkiin on rakennettu arkkitehtuurisesti "maori meeting house" muistuttava rakennus "Te Aotahi", mikä on tarkoitettu kokoontumispaikaksi Kaweraun eri kansallisuuksien edustajille.

"This marae has representation of people from all over the world. (...) These people have their homes in Kawerau now, so it's fitting that their symbols and emblems be a part of their meeting house" (News - Gazette, Kawerau 21.2.1985).

Rakennuksen avajaiset olivat 9.3.1985, joten vasta tulevaisuus näyttää, ketkä tulevat edustamaan maorien puupylväeseen kaiverrettuja leijona-vaakunaa ja kieloa. Silloin ilmenee myös osaltaan Kaweraun suomalaisten seuraavien siirtolaiskukupolvien identiteetti.

Kirjallisuus

Martti Gronfors, Uuden-Seelannin suomalaiset. Teoksessa Ulkomaalaisia. Kalevalaseuran vuosikirja 62-1982 ss. 90-101.

Saara St. Martin, Tiedustelu Kaweraun ja Tokoroan (Uusi-Seelanti) suomalaisten siirtolaisten viihtymisestä. Siirtolaisuus-Migration 2/1975 ss. 5-12.

News - Gazette, Kawerau 21.2.1985.

Siirtolaisuuden ja maassamuuton tutkimus. Suomen muuttoliikkeiden pääpiirteet sekä selvitys tutkimustilanteesta ja -tarpeesta. Tutkimuksia no 2, Turku 1984, 101 s.

Summary

Arguments in Favor of Research Dealing with Immigrant Minorities

I have undertaken to study a certain minority group of immigrants - the Finns in New Zealand. I spent the month of March 1985 in that country, mainly interviewing the Finns living in Kawerau and taking part in their everyday lives.

The Finnish colony in Kawerau got started in 1954, when 17 specialists in the paper and cellulose branch of industry moved into the recently founded town with their families on a four-year contract of employment. The New Zealand author-

ities had picked them to set up the Tasman Paper & Pulp cellulose mill.

I studied, for example, their adjustment to their new environment and the factors bearing upon the process. It was easiest for the men, who worked at jobs which they had been trained. The women, as housewives, on the other hand, experienced more difficulty at first adjusting to strange conditions.

In the early years, an immigrant tends to regard as his "homeland" the country from which he has emigrated and where his roots are. Often, it also becomes idealized. Later on, he realizes that the concept of homeland need not be restricted to just one country. In order for a foreign country to

become a new homeland – a land where the immigrant can satisfy his needs, fulfill his personal destiny and reinforce his identity –, it must provide opportunity for, among other things, work, activity! The activity might follow familiar patterns or it might take the form of a search for new opportunities in new surroundings.

When the Finnish women in Kawerau realized that their period as immigrants was going to stretch past the time called for in the original contracts, they decided on joining together to facilitate adjustment. From their ranks emerged a good leader, by following whom they began to "make Finland known" through folk dances and songs and by teaching other New Zealanders the polka. They became highly popular and continue to appear at international affairs as representatives of Finnish culture. A Suomi Club was founded in town in the early 1960s; but it folded up a few

years ago, one reason for its demise being that the organization never became bilingual. The use of two languages would have been necessary to enable second generation Finns and their English-speaking spouses to carry on with the club's activities. The first generation has now reached the age of retirement, and the interest of the second generation toward their Finnish heritage is awakening in response to the interest shown by their own children.

A Te Aotahi building has been erected as a meeting place for residents of Kawerau of foreign origin (the dedication took place March 9, 1985). Each nationality is symbolized in the building by the coat-of-arms and national flower of the Old Country. The future will show who will represent the Lion and the Lily of the Valley of Finland and the nature of the culture these people will personify.